

Sygn. akt III KRS 179/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Halina Kiryło (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania Z. C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 5 grudnia 2012 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2012 r., poz. 99,

z udziałem E. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 marca 2013 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 5 grudnia 2012 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydaturę E. W. z

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. oraz nie przedstawić z tej treści wnioskami kandydatów [...].

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym, ogłoszone w Monitorze Polskim z dnia 27 lutego 2012 r., poz. 99, zgłosiło się sześciu kandydatów.

Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa odbył w dniu 3 grudnia 2012 r. posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa kandydatów na powyższe stanowisko i uwzględniając oceny kwalifikacyjne kandydatów, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego, opinie środowiska sędziowskiego oraz inne dołączone dokumenty jednogłośnie (4 głosami „za”) zarekomendował kandydaturę E. W.

E. W. w 1994 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...], uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną bardzo dobrą. Po odbyciu aplikacji sądowej, we wrześniu 1996 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Kandydatka pracowała jako asesor sądowy w Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego od 1 listopada 1996 r. do 4 czerwca 1998 r., a następnie z dniem 5 czerwca 1998 r. została powołana na stanowisko sędziego w tym Sądzie i skierowana do orzekania w Wydziale Cywilnym. Od 1 stycznia 2009 r. do 14 stycznia 2010 r. orzekała w Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego [...]. W dniu 15 listopada 2010 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...], jednak już wcześniej, bo od 1 lipca 2006 r. skierowana była na podstawie stałej delegacji do orzekania w Wydziale Cywilnym Odwoławczym tego Sądu. Ponadto w okresie od 10 marca 2003 r. do 30 czerwca 2006 r. pełniła funkcję Przewodniczącej Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w [...]. Powierzano jej też obowiązki związane z przeprowadzaniem szkoleń aplikantów sądowych, asystentów i sędziów.

Ocenę kwalifikacji kandydatki sporządziła Sędzia A. P., która wyraziła pogląd, że dotychczasowy przebieg pracy zawodowej wskazuje na wysokie kompetencje zawodowe i walory osobowościowe E. W., predestynujące kandydatkę do ubiegania się o stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu

administracyjnego. Całościowa ocena prowadzi do wniosku, że kandydatka sprawnie i szybko wdroży się do pracy na nowym stanowisku. Wprawdzie zakres przedmiotowy spraw rozpoznawanych przez E. W. z oczywistych względów nie obejmuje problematyki stricte administracyjnoprawnej, jednak sprawy te, pozostające na styku prawa cywilnego i administracyjnego, dowodzą, że kandydatka doskonale radzi sobie także ze szczegółowymi zagadnieniami ze sfery prawa administracyjnego.

Pozytywne opinie na temat kwalifikacji i pracy E. W. przedłożyła Przewodnicząca Wydziału Cywilnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w [...] oraz Prezes tego Sądu. Także w opinii Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. E.W. jest dobrą kandydatką na stanowisko sędziego objęte niniejszą procedurą konkursową. Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2012 r. pozytywnie zaopiniowało kandydaturę E. W. na wolne stanowisko sędziego, oddają 4 głosy „za” oraz 1 głos „wstrzymujący się”, przy braku głosów „przeciw”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. w dniu 26 października 2012 r. kandydatka uzyskała 13 głosów „za” na 17 oddanych ważnych głosów. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wystawił kandydatce bardzo dobrą ocenę.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, kandydatura E. W. zasługuje na wyróżnienie w niniejszym postępowaniu nominacyjnym. Dokonując takiego wyboru Rada miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrych opiniach na temat kandydatki, jej obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, doświadczenie zawodowe oraz najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego.

W odniesieniu do pozostałych kandydatów Krajowa Rada Sądownictwa ograniczyła się do wskazania, iż spełniają oni ustawowe kryteria powołania na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego i prezentują odpowiedni poziom merytoryczny. Jednakże ogólne oceny kwalifikacji tych osób nie są tak wyróżniające, jak oceny kwalifikacji sędzi E.W.

Okoliczności te spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 5 grudnia 2012 r. kandydatce Pani E. W. udzielono jednogłośnie poparcia, oddają na nią 14 głosów „za”, przy braku głos „przeciw” i

„wstrzymujących się”. Natomiast pozostałe nie uzyskały wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołanie od powyższej uchwały złożył Z.C., zarzucając: 1/ sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, tj. z art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego WSA w X. ogłoszone w Monitorze Polskim z 2012 r. poz. 99, reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej; 2/ sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, tj. z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z dnia 17 czerwca 2011 r. ze zm.) przez zaniechanie przez Radę przed podjęciem przedmiotowej uchwały wszechstronnego rozważenia sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania. Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o przyjęcie odwołania do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż jest ono oczywiście uzasadnione z powodu naruszenia zaskarżoną uchwałą podstawowych norm konstytucyjnych i ustawowych niżej opisanych.

W uzasadnieniu odwołania zarzucono, iż zaskarżona uchwała narusza elementarne z punktu widzenia demokratycznego porządku prawnego zasady opisane w treści art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP. W ocenie odwołującego się, jedynym kryterium wyboru kandydata na wolne stanowisko sędziowskie wyartykułowanym przez Radę było najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego dla sędzi E. W., co sprawiło, iż „ocena Pani sędzi E. W. zasługuje na wyróżnienie, zaś ocena kwalifikacji pozostałych kandydatów nie jest tak wyróżniająca”. Rada naruszyła zasadę równości opisaną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Lektura uzasadnienia uchwały zdaje się wskazywać, iż kwalifikacje, doświadczenie zawodowe i życiowe, staż pracy, nie stanowiły kryteriów oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały zawiera szczegółową analizę cech tylko jednego z kandydatów – E. W. Dowolność i nieweryfikowalność tez zawartych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały podkreśla

to, iż Rada faktycznie nie dokonywała analizy przesłanek ustawowych i merytorycznych związanych z kwalifikacjami każdego kandydata. Rada podejmując zaskarżoną uchwałę posłużyła się kryteriami ocennymi zawartymi w opiniach „organów środowiska sędziowskiego”, a u podstaw tych ocen nie leżały okoliczności, które zostałyby w treści tych opinii wyartykułowane. Teza, iż sędzia E. W. została lepiej oceniona przez „organy środowiska sędziowskiego” wymagałaby przytoczenia, dlaczego w ocenie Rady opinie tych organów w przypadku innych kandydatów „nie są tak wyróżniające”. Zaskarżona uchwała posłużyła się techniką dowodzenia sprzeczną z podstawowymi standardami Państwa Prawa opisanymi w art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP - swoje oceny Rada budowała na ocenach „organów środowiska sędziowskiego”, nie wnikając jednocześnie w kwestie leżące u podstaw tych ocen, tak aby były one adekwatne do sytuacji każdego z kandydatów i tak aby zapoznający się z treścią uchwały mógł prześledzić tok rozumowania Rady i poznać jej stanowisko na temat tego, dlaczego opinia każdego z poszczególnych kandydatów „nie jest tak wyróżniająca” jak kandydata wskazanego dla objęcia wolnego stanowiska sędziowskiego. Opieranie się jedynie na autorytecie innych organów sądowych w formułowaniu ocen pozostaje w sprzeczności z treścią art. 5 § 1 ustawy z dnia 26 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w związku z art. 60 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), które jedynie Radzie udzielają kompetencji związanej z rozpoznawaniem kandydatur na stanowiska sędziowskie i przedstawianiem wniosków o powołania na wolne stanowisko Prezydentowi RP.

Konkludując odwołujący się wskazał, iż Rada naruszyła również zasadę wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania, opisaną w art. 33 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, a w konsekwencji zasadę związaną z równym dostępem do służby publicznej opisaną w art. 60 Konstytucji RP, która ma za cel zapewnienie by kwalifikacje, wiedza i doświadczenie były czynnikami decydującymi o przyjęciu do służby publicznej. Sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie pozwala stwierdzić, czy Rada brała pod uwagę takie kryteria, czy też posłużyła się jedynie ocenami wyrażonymi przez

Kolegium i Zgromadzenie Ogólne Sędziów WSA w X. W konsekwencji pozostaje bez odpowiedzi pytanie, dlaczego sędzia o dłuższym stażu orzeczniczym niż kandydatka przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko, o dłuższym stażu służbowym w Sądzie Okręgowym w [...], o większym doświadczeniu zawodowym, w tym dotyczącym zagadnień z zakresu prawa administracyjnego, legitymujący się wielokrotnymi delegacjami do Sądu Apelacyjnego w [...], piastujący w tym czasie szereg funkcji administracyjnych, które jednocześnie nie ograniczyły jego aktywności orzeczniczej, a wręcz zobligowały do zajęcia się sprawami prestiżowymi z punktu widzenia kierowanego wydziału, uzyskał ocenę nie tak wyróżniającą jak zwycięzcy konkursu.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania w całości. W uzasadnieniu podkreślił, iż podejmując decyzję o przedstawieniu kandydatury sędzi E. W. do powołania na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X., Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała łącznie wszystkie kryteria ustawowe określone w art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, dając temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Zespół Krajowej Rady Sądownictwa jednogłośnie - przy uwzględnieniu wszystkich kryteriów - uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podjęta uchwała uwzględnia oceny kwalifikacyjne uzyskane przez kandydatów, posiadane przez nich doświadczenie zawodowe, siłę poparcia udzielonego im przez środowisko sędziowskiego, oceny otrzymane na dyplomach ukończenia studiów wyższych i z egzaminu sędziowskiego, osiągnięte przez nich wyniki ilościowe oraz opinie przełożonych na temat ich pracy. Zwrócono również uwagę, iż odwołujący się nie uzyskał poparcia Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. (0 głosów „za”, 3 głosy „wstrzymujące się” przy 2 „głosach” przeciw) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. tego Sądu (0 głosów „za”). Za bezzasadny i nieznajdujący potwierdzenia należy uznać zarzut, że poparcie środowiska oraz oceny środowiska sędziowskiego były w ocenie Rady kryteriami decydującymi. Nieznaczna różnica w posiadaniu dłuższego stażu orzeczniczego, stażu służbowego i tym samym większego doświadczenia zawodowego przez skarżącego nie może sama przez się przemawiać na

niekorzyść wnioskowanej kandydatki. Bezzasadny jest również zarzut dotyczący braku dokonania jakiejkolwiek analizy oraz porównania kandydatur. Krajowa Rada Sądownictwa rozważyła całokształt okoliczności sprawy biorąc pod uwagę ogólne oceny kwalifikacji kandydatów, a uzasadnienie uchwały odzwierciedla tok postępowania, przebieg i motywy procesu decyzyjnego ze wskazaniem kryteriów, którymi Rada kierowała się przy podejmowaniu rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizę prawidłowości zaskarżonej uchwały rozpocząć wypada od zacytowania treści art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), zgodnie z którym uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 grudnia 2012 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej kandydatury E. W. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w X. oraz punktu 2 uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w doniesieniu do odwołującego się. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Co zaś się tyczy podstaw odwołania od uchwał Rady, zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te określone są w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przed Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści art. 1 tegoż aktu jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak Krajowa Rada Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach regulowały dawniej przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.), wydane na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Rozporządzenie w części dotyczącej trybu postępowania przed Radą utraciło jednak moc obowiązującą z dniem 2 grudnia 2010 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1657). Wyrok ten - z odroczeniem o 12 miesięcy - pozbawił rozporządzenie podstawy prawnej, jaką był art. 12 ust. 6 ustawy o KRS w części uprawniającej Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, tryb postępowania przed Radą nie mógł być uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej. W konsekwencji tegoż, szczegółowe zasady postępowania przed Radą zostały ostatecznie

unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają zaś zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Aktualny jest przy tym pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 11, poz. 93). Jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008, nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa

Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) czy w ustawie z dnia 26 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do podstaw odwołania od przedmiotowej uchwały Rady wypada stwierdzić, że są one nieuzasadnione. Odwołujący się oparł swoje odwołanie na zarzutach naruszenia przepisów art. 2, art. 32 i art. 60 konstytucji RP oraz art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o KRS.

Co się tyczy drugiego zarzutu należy zauważyć, iż art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu

ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. W rozpoznawanym przypadku sytuacja taka nie miała miejsca.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w X., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Oczywiście uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika jednak tryb procedowania przez Radę oraz to, iż Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutuące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy podkreślić, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualnym pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej

ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest jednak konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Wbrew twierdzeniom odwołującego się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru (wyniki studiów i egzaminu sędziowskiego kandydatki, przebieg jej dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji zwyciężczyni konkursu dokona przez sędziego wizytatora oraz opinia przełożonych na jej temat i oceny Prezesów WSA i NSA). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak zwyciężczyni konkursu. Nie można odmówić racji Krajowej Radzie Sądownictwa gdy zauważa, iż wysokiej oceny kwalifikacyjnej E. W. nie mogą podważać podnoszone przez odwołującego się argumenty, jak dłuższy staż pracy, większe doświadczenie zawodowe i piastowane przez skarżącego funkcje. W tych bowiem aspektach różnice między kandydatami są niewielkie. Zwyciężczyni konkursu jest jedynie dwa lata młodsza od odwołującego się, egzamin sędziowski zdała w 1996 r. a skarżący – w 1995 r., stanowisko sędziowskie objęła rok później od niego, a w Sądzie Okręgowym w [...] orzeka dwa lata krócej. Podobnie jak odwołujący pełniła też funkcje administracyjne.

Prawdą jest, że jednym z elementów oceny kandydatów było poparcie organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie

wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku E. W. uzyskała nie tylko najlepszą opinię kwalifikacyjną, ale także największe poparcie organów samorządu sędziowskiego. Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami ustawy o KRS kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnymi zarzuty odwołującego się dotyczące naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisów art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydata na wolne stanowisko sędziowskie.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.